

ת"פ 48165/05/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד וסאם אבו עיד

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 48165-05-14 מדינת ישראל נ' אבו עיד(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופט אביב שרון
מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין
נגד
וסאם אבו עיד (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד גיא עין צבי

גזר דין

כתב האישום המתוקן והודאת הנאשם

1. הנאשם, יליד 1976, תושב הכפר בידו שבאזור רמאללה, הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של **כניסה לישראל שלא כחוק**, בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 ו**כניסה למקום מגורים לבצע גניבה או פשע**, בניגוד לסעיף 406(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 21.5.14 בשעה 11:11, נכנס הנאשם לביתה של גב' אסתר אברהם שברחוב אבן עזרא 13 בכפר-סבא, בכך שנכנס דרך החלון בסלון. מיד לאחר מכן, הבחין בנה של גב' אברהם, אשר מתגורר בחצר הבית, בדמות לא מוכרת אשר נכנסת לבית אמו. הוא נכנס לבית והבחין בנאשם בחדר השינה כשהוא מחטט במגירות. בעת ביצוע המעשים דלעיל, שהה הנאשם בארץ מבלי שאחז אישור שהייה כדין.

3. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן כאשר לא היתה הסכמה בין הצדדים לעונש וכל צד טען כראות עיניו.

טיעוני ב"כ הצדדים

4. ב"כ המאשימה הפנה לערכים החברתיים המוגנים בעבירות אותן ביצע הנאשם - פגיעה בריבונות המדינה ובזכות לקבוע את הבאים בשעריה, וכן זכות המתלוננים לפרטיות ב"ביתם מבצרם" ומניעת פגיעה בבטחון האזרחים. התובע הפנה לעובדה כי הנאשם ביצע את עבירת הכניסה למקום מגורים כדי לבצע גניבה או פשע כשהוא שוהה בארץ שלא כדין, וכשהכניסה לבית המתלוננת היתה לאור יום. בכך, הגדיל הנאשם את הסיכון להתלקחות אלימה כשהפורץ

נמצא בתוך הבית. עוד הטעים התובע כי אין לזקוף לזכות הנאשם העובדה שלא השלים את ביצוע העבירה, שכן הוא נתפס בכף. התובע הדגיש כי המניע לכניסת הנאשם לארץ שלא כדין היה ביצוע עבירות רכוש. בהפנותו לפסיקה רלוונטית, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם של 18-36 חודשי מאסר. את עונשו של הנאשם ביקש התובע לקבוע "בשליש העליון של המתחם לו טענה המאשימה", זאת בשל עברו הפלילי המכביד של הנאשם, אשר נדון בעבר למספר מאסרים בפועל בגין ביצוע עבירות מרמה ורכוש, וכן בשל העובדה שתלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים על תנאי - האחד בן 13 חודשים שעניינו עבירות רכוש מסוג פשע והשני בן 5 חודשים שעניינו עבירות רכוש מסוג עוון ועבירות לפי חוק הכניסה לישראל. התובע ביקש לגזור על הנאשם עונש מאסר, להפעיל, במצטבר, את שני המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגדו ולחייבו בקנס כספי.

5. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם הורשע בעבירה של **כניסה** לבית מגורים כדי לבצע גניבה, וזאת להבדיל מעבירת **התפרצות**, שהינה חמורה יותר. עוד טען כי בעת שנכנס הנאשם לבית המתלוננת לא היה איש בבית. בסופו של יום, לא בוצעה גניבה על ידי הנאשם ולא נלקח דבר מהבית. הנאשם נמנע מליצור מגע עם בנה של המתלוננת וברגע שהבחין בו, נס מן המקום ונתפס לאחר זמן קצר על ידי סיור משטרת. לא נגרם נזק לרכוש או נזק ממזני למתלוננת. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות וחסך זמן שיפוטי יקר.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם - לדבריו, אמנם לנאשם עבר פלילי בעבירות רכוש, ואולם, הרשעתו האחרונה באה במסגרת הסדר טיעון שנערך עימו בעקבות הסכם עד מדינה שנחתם עמו, לפיו הביא הנאשם להפלתם של 11 עברייני רכוש, רובם בני כפרו (הסכם עד מדינה, נע/1). בהתאם להסדר הטיעון ולהסכם עד המדינה הוטלו על הנאשם 14 חודשי מאסר לצד המאסרים המותנים הנזכרים לעיל. לדברי ב"כ הנאשם, בעקבות הסכם עד המדינה, ולאחר שהנאשם שב לכפרו, עזבה אותו אשתו והוא החל להיות מאויים, כשהוא נאלץ לחלק זמנו בין שהייה בשטחים לבין שהייה שלא כדין בארץ מחשש פן יבולע לו. מצוקה זו בה היה נתון הנאשם הביאה אותו לנסות לשלוח יד ברכוש זולתו. לדברי ב"כ הנאשם, משפנה הנאשם לגורמי הבטחון החתומים על הסכם עד המדינה בבקשה שסייעו לו, הם לא עשו כן וטענו כי קיבל תמורה כספית מהמדינה (₪ 15,000). הסנגור הפנה לעובדה כי הנאשם שוהה באגף טעוני הגנה על כל המשתמע מכך, הוא מתפקד כמורה אסיר והתנהגותו בכלל מופתית (ראה מכתב מאת שב"ס, נע/2), משפחתו מתחילה לגלות סימני מחילה והיא נכונה לקבלו חזרה לכפר עם סיום ריצוי המאסר בתיק זה. לענין המאסרים המותנים טען ב"כ הנאשם כי קיימת מידה בלתי מבוטלת של חפיפה ביניהם, כאשר ברור שלא יהא זה הוגן להפעיל את המאסרים על תנאי במצטבר זה לזה. בהסתמך על פסיקה נוהגת, ביקש הסנגור לקבוע את מתחם העונש ההולם ממאסר לריצוי בעבודות שרות ועד 24 חודשי מאסר, כשאת עונשו של הנאשם יש למקם "בשליש האמצעי או התחתון של המתחם, למרות עברו".

6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער, חרטה ובושה. הוא הסביר כי משפחתו הפנתה לו עורף, כי ניסה להשתקם ללא עזרה ושאשתו עזבה אותו יחד עם בתו הקטנה. הוא הסביר את הקשיים שחוה בהיותו עד מדינה וטען כי כעת משפחתו התגיסה כדי לסייע לו.

מתחם העונש ההולם

7. עבירות התפרצות ועבירות רכוש בכלל הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה" והן פוגעות ברכושם של אזרחי המדינה ובתחושת הבטחון והמוגנות שלהם. לא בכדי קבע בית המשפט העליון לגבי עבירות אלה - **"בית המשפט המחוזי צדק**

גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירות התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קורבנות הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכם וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד" (רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08)).

8. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם הם, כאמור, פגיעה בבטחון האישי והרכושי של אזרחי המדינה; פגיעה בפרטיות; ופגיעה בריבונות המדינה ובזכותה לקבוע את הבאים בשעריה.

9. באשר למתחם העונש ההולם, יש להביא בגדר השיקולים את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט.א) (לחוק העונשין), כדלקמן:

- הנאשם נכנס לישראל שלא כדין כאשר המניע הוא ביצוע עבירות רכוש, זאת להבדיל משהייה שלא כדין לצרכי פרנסה וללא ביצוע עבירות נילוות (ראה והשווה רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (8.12.14)).

- הנאשם החל להוציא כוונתו לגנוב מן הכוח אל הפועל בכך שנכנס לבית המתלוננת דרך חלון הויטרינה שבסלון הבית. הוא אף החל לחטט במגירות שבחדר השינה, ובכך פגע בפרטיותה של המתלוננת - כל זאת בצהרי היום, כאשר קיים סיכון שבעלת הבית או ברי רשות ייכנסו לבית.

- פוטנציאל הסיכון ממעשיו של הנאשם כמעט והתממש עת נכנס בנה של המתלוננת לבית והבחין בנאשם מחטט במגירות בחדר השינה. נסיון החיים מלמד שמפגש בלתי רצוני זה בין הפורץ לבין בעל הבית עלול להתלקח לכדי ארוע אליים. נכון הדבר שבמקרה הנוכחי המפגש עם בנה של המתלוננת לא הסתיים בארוע אליים, ואולם ברי כי נגרמה לאחרון עגמת נפש רבה ובהלה מעצם נוכחותו של פורץ זר בבית.

- אין לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שמעשה הגניבה לא הושלם שכן, מנוסתו של הנאשם מהמקום באה בעקבות כניסתו של בנה של המתלוננת לבית ולאחר מכן, נעצר הנאשם על ידי סיור משטרה. על כן, לעובדה כי לא נגנב רכוש ולא נגרם נזק ינתן משקל מועט בלבד.

10. מדיניות הענישה כפי שבאה לידי ביטוי בפסיקת בתי המשפט הינה ברורה ועניינה, בין היתר, הטלת מאסרים לריצוי בפועל. להלן מדגם מייצג מן הפסיקה הדנה בעבירות התפרצות בנסיבות דומות לאלה שבפנינו:

א. ברע"פ 8087/14 אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.14) נדון עניינו של מבקש אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות התפרצות, גניבה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, החזקת נכס חשוד ושתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק. בית משפט השלום התחשב במבקש אשר סייע בעבר לרשויות המדינה, לרבות הקשיים הנובעים מכך, וכן בהודאתו החלקית בכתב האישום. מאידך,

זקף בית המשפט לחובתו את עברו הפלילי המכביד מאוד. בסופו של יום, נגזרו על המבקש 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל והפעלת מאסר על תנאי בן 12 חודשים שהיו תלויים כנגדו, סה"כ 32 חודשי מאסר. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ב. ברע"פ 4352/13 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.13) נדון עניינו של מבקש, בעל עבר מכביד שלחובתו שני מאסרים מותנים, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של התפרצות, בכך שהתפרץ לדירת מגורים ומשהופתע על ידי המתלונן, הוא הדף אותו ונמלט מהדירה. בית משפט השלום גזר עליו 24 חודשי מאסר בפועל, הפעלת שני מאסרים מותנים בני 12 ו-6 חודשים במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש שהוטל, כך שסה"כ ירצה המבקש עונש בן 3 וחצי שנות מאסר. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ג. בע"פ (מרכז) 28202-09-14 וקנין נ' מדינת ישראל (30.11.14) נדחה ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי בעבירות רכוש, שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של פריצה, גניבה והחזקת כלי פריצה, והושתו עליו, בין היתר, 30 חודשי מאסר בפועל, אשר כללו הפעלת 12 חודשי מאסר על תנאי.

ד. בת"פ (כ"ס) 57521-02-14 מדינת ישראל נ' אלראזק (6.11.14) נגזרו על נאשם נעדר עבר פלילי, אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של שהייה שלא כדין, התפרצות, היזק לרכוש ואיומים, 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

11. לאור נסיבות ביצוע העבירות כמפורט לעיל - כאשר מדובר ב"ארוע אחד" כמשמעותו בסעיף 40ג.א) לחוק העונשין - ובהתחשב במדיניות הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 10 ל-24 חודשי מאסר לצד קנס כספי.

קביעת העונש בתוך המתחם

12. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא. לחוק העונשין) יובאו בעניינו של הנאשם השיקולים הבאים:

א. עבר פלילי - לנאשם עבר פלילי מכביד, בין היתר בעבירות רכוש, והוא ריצה מספר מאסרים, כאשר האחרון ביניהם היה לתקופה של 14 חודשים, והוטל עליו במסגרת הסדר טיעון ובהמשך להסכם עד מדינה (נע/1) (גזר דין מיום 29.4.13).

ב. הנאשם ביצע את העבירות נשוא כתב האישום המתוקן זמן קצר לאחר שחרורו מן הכלא וכאשר תלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים על תנאי - האחד בן 13 חודשים והשני בן 5 חודשים.

ג. לקולא יש לקחת בחשבון הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן וחרטתו, אשר הביאה לחסכון בזמן שיפוטי ומנעה מבנה של המתלוננת את הצורך להעיד בבית המשפט, על כל המשתמע מכך.

ד. עוד תילקח בחשבון לקולא העובדה כי הנאשם שימש עד מדינה כנגד חבריו לכפר בתיק הקודם והעובדה שמשפחתו הפנתה לו עורף וכי בעקבות כך אויים על ידי אחרים.

ה. גם העובדה כי הנאשם הינו אסיר חיובי אשר מקדם אסירים אחרים (נע/2) תעמוד לזכותו.

13. בשקלול כלל הנתונים אני קובע את עונשו של הנאשם בסביבות אמצע המתחם אותו קבעתי לעיל.

14. על פי סעיפים 55(א) ו-58 לחוק העונשין, הכלל הוא כי משהורשע נאשם בביצוע עבירה המפעילה עונש מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד כנגדו, יורה בית המשפט על הפעלת התנאי, וזאת במצטבר לעונש המאסר שהטיל. בענייננו, לאור אורכם של התנאים והעובדה כי שני התנאים מופעלים בגין "ארוע אחד" בו היה הנאשם מעורב, החלטתי לסטות מן הכלל ולהורות על הפעלת שני התנאים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שיטל על הנאשם בגין תיק זה.

סוף דבר

15. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 13 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו 21.5.14.

ב. אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי בן 13 חודשים שנגזר על הנאשם בת.פ. (י-ם) 11922-06-12 ביום 29.4.13.

ג. אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי בן 5 חודשים שנגזר על הנאשם בת.פ. (י-ם) 11922-06-12 ביום 29.4.13.

הנאשם ירצה את עונשי המאסר הנזכרים בסעיפים ב' ו-ג' דלעיל בחופף האחד לשני, ובמצטבר לעונש שהוטל עליו בסעיף א' דלעיל.

סה"כ ירצה הנאשם 26 חודשי מאסר מיום מעצרו, כנזכר לעיל.

ד. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ה. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון.

ו. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

ז. קנס בסך 2,500 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 30.6.15.

16. על פי הסכמת הצדדים, הרכוש שנתפס בידי הנאשם (תכשיטים, פלאפון ונעליים) יושב לו באמצעות מר מוחמד מרואן חדיג'ה ת.ז. 208119941 (וזאת על פי בקשת הנאשם במעמד הקראת גזר הדין).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א אדר תשע"ה, 02 מרץ 2015, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד אורית קליינפלד ועו"ד דנית שושן, הנאשם ובא כוחו עו"ד גיא עין צבי.